

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵר הַתְּנַא הָאֱלֹקִי רַבֵּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאִי זִיעֵ"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֲדָשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

פְּרָשֵׁת וַיִּקְהַל

מְבַאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֶּזֶזׁשׁ עִם פְּרוּשׁ מִל וְנִחְמָד לְמַעַן יִרְוֶץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מְחוּלַק ל- תַתַּק"ס (960) קוֹנְטֵרְסִים

ל"ב כְּרָכִים שֶׁל ל' חֲלָקִים

כַּרְךְ י"ג - חֲלָק כ"ו

קוֹנְטֵרְס 386

מוֹפֵץ לֵאל מִטְרוֹת רוּחַ כֹּלל - לְקִירוֹב הַגְּאוּלָּה בְּרַחֲמִים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקוּן בֵּיה מִן גְּלוּתָא בְּרַחֲמֵי

יַחַד שְׁבִטֵי יִשְׂרָאֵל לְסִיּוּם כֹּל סִפְרֵי הַזֵּהָר בְּדִקּוֹת סְפוּרוֹת

"קוֹדֵשׁא בְּרִיךְ הוּא אֹרִייתָא וּיִשְׂרָאֵל חַד הוּא"

יֹצֵא לְאוֹר עַל יְדֵי "מִפְעַל הַזֵּהָר הָעוֹלָמִי"

אֲדָר א' תִּשְׁעֵ"א לַפ"ק - בַּעֲיֵה"ק בֵּית שְׁמֹשׁ תּוֹכֵב"א

וְגוֹ' כִּי יִדְעַתִּי אֲשֶׁר יֵצֶה וְגוֹ', וְשִׁמְרוּ דְרַךְ ה' וְגוֹ', וְכָל רְאֵשֵׁי הַדּוֹרוֹת אֵינָן זוֹכִין
אוֹ אֵינָן נֶעֱנָשִׁים אֶלָּא עַל סִבָּה זוֹ¹.

ו. ראה בספר שערי תשובה לרבינו יונה (שער ג), וז"ל: מי שאינו מחזיק במחלוקת על המתיצבים על דרך לא טוב ומושכי העון, הרי הוא נענש מפשעיהם לכל חטאתם, ועובר בלאו, שנאמר (ויקרא יט, יז): ולא תשא עליו חטא, ונאמר (הושע י, ט): מימי הגבעה חטאת ישראל שם עמדו לא תשיגם בגבעה מלחמה על בני עולה - פירוש: אם שם עמד הדור הזה לא השיגה אותו בגבעה מלחמה לבער הרע כאשר השיגה מלחמה לבני הדור ההוא. "שם עמדו" כמו: אם שם עמדו. וכן (בראשית מד, כב): ועזב את אביו - ואם עזב. רוצה לומר: ממין חטא גבעה היתה חטאתם, אכן הם היו טובים מאלה כי נקהלו ועמדו על נפשם לבער הרע, ונאמר (שופטים ה, כג): אורו מרוז אמר מלאך ה', אורו ארור יושביה, כי לא באו לעזרת ה', לעזרת ה' בגבורים, ונאמר (דברים א, יז): לא תגורו מפני איש. וכל מי שהוא לשם יתברך ימסור נפשו על קדושת השם, שנאמר (שמות לב, כו): **מי לה' אלי ויאספו אליו כל בני לוי**, ונאמר (במדבר כה, ז): וירא פינחס ויקח רמח בידו. וחובה על כל ירא, אף כי אוהב טהר לב להעיר קנאה, כי יראה והנה יד שרים וסגנים במעל, ואמרו רבותינו (ב"ר כו - ה): כל פרצה שאינה מן הגדולים אינה פרצה, שנאמר (עזרא ט, ב): ויד השרים והסגנים היתה במעל הזה ראשונה.

עוד שם, (באות קצה - החלק הששי) - מי שיש בידו למחות ואינו מוחה ואין בפיו תוכחות, ועל מעשה החטאים לא ילטוש עין ולא ישגיח, ולא יהיה להם לאיש מוכיח, והנה נצטוינו לבער הרע מקרב עמנו, שנאמר (דברים יג, ו): "ובערת הרע מקרבך". ואמרו רבותינו (שבת נד, ב): כי מי שיש בידו למחות באנשי ביתו ואינו מוחה נתפש על אנשי ביתו, יש בידו למחות באנשי עירו ואינו מוחה נתפש על אנשי עירו, יש בידו למחות בכל העולם ואינו מוחה נתפש על כל העולם, ונאמר (ויקרא כו, ז): "וכשלו איש באחיו", ודרשו בו זכרונם לברכה (סנהדרין כז, ב): איש בעון אחיו. ואמרו (שם): כל ישראל ערבים זה לזה.

עוד שם, (באות קצו - החלק השביעי) - הרואה את אנשי מקומו עם קשה עורף, ואומר בלבו: אולי לא יקשיבו אם אדבר להם נכוחות ופי אמלא תוכחות? על כן יחשוך פיו, והנה עונו ישא, כי לא נסה להוכיח ולהזהיר, אולי אם רוחם העיר יעורו משנת אולתם, ולא תלין אתם משוגתם. ואמרו רבותינו זכרונם לברכה (שבת נה, א): בענין מה שכתוב (יחזקאל ט, ד): "והתוית תו על מצחות האנשים הנאנחים והנאנקים וכו'", אמרה מדת הדין: אף על פי שהללו צדיקים גמורים וקיימו את התורה היה להם למחות ולא מיחו! אמר הקדוש ברוך הוא: גלוי וידוע לפני שאם היו מוחים לא היו מקבלים מהם: אמרה מדת הדין: רבונו של עולם! **אם לפניך גלוי - הם לא ידעו אם ישמעו העם לקולם ואם יחדלו!** וצוה השם יתברך אחרי כן (שם פסוק ו): "וממקדשי תחלו", והם הצדיקים המקודשים, כי נענשו על דבר שלא מיחו, ונאמר (ויקרא יט, יז): "הוכח תוכיח את עמיתך ולא תשא עליו חטא".

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג') דף קנ"ג: ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפנות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמר בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "ישראל דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי פן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטור בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג')... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזה שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מבדילים בינינו לבייך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח ניחוח. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד כ"י בוא"ו כ"ן ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמת כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) פי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואת...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

פח) כד בעי בר נש לאתדכיא כמה אנון דמוזמנין ליה

צריכים לדעת שכל דבר טוב, ובפרט דבר כזה שכל העולם וכל הגאולה תלויה בזה, ישנן הרבה מניעות, אבל עם רצון חזק יכולים לעבוד על הכל, ויכולים להגיע לכל מה שרוצים באמת עם סיעתא דשמיא, כמו שכתוב בזוהר הקדוש "כד בעי בר נש לאתדכיא כמה אנון דמוזמנין ליה", כאשר בן אדם רוצה להטהר כמה מלאכים עוזרים לו.

ועוד כבר הבטיח השי"ת על ידי ירמיהו הנביא (פרק ט"ו י"ט), "ואם תוציא יקר מזולל כפי תהיה", ופרש רש"י "ואם תוציא יקר מזולל" - אם תוציא אדם הגון מאדם רשע שתחזירנו למוטב. "כפי תהיה" - שאני גוזר גזרה ואתה מבטלה.

ולומדי הזוהר נקראים מוצי הרבים הכי גדולים בעולם שהם מטהרים נשמתם ונשמת כלל ישראל, ומצילים את עם ישראל מכל גזרות קשות ורעות ברוחניות ובגשמיות, בודאי כחם רב ועצום וברכתם עושה פרות ותפלתם נשמעת.

יהודים יקרים: עתה אנו נזקקים לרחמי שמיא גדולים, יש כמעט אחד וחצי בייליאן ערבים שכלם רוצים לחסל את חמש עשרה מליאן יהודים, ולכן אנו בטוחים שאם ילמדו את הזוהר הקדוש בכל יום ויום רק 12 דקות, ויגמרו כל הזוהר בשנה אחת, בודאי ינצלו מחבלי משיח, כמו שהבטיח רבי שמעון בן יוחאי שבספרא דא יפקון מן גלותא.

פט) הסכיתו ושמעו איך שבנסי נסים נצלו כל יושבי ארץ ישראל

אספר כאן מה שאמרתי בדרשה שהייתה בסעודת הלולא המרכזית של ראש המקבלים מורינו ורבינו הקדוש רבי מרדכי שרעבי זיע"א, מייסד וראש ישיבת המקבלים "נהר שלום" על שם הרב שלום שרעבי - שהתקיימה בישיבתו, ישיבת המקבלים "נהר שלום" בליל ששי פרושת וירא שנת תש"ע - בהתאסף ראשי גדולי ישראל המקבלים מארץ הקודש - בראשותו של תלמידו וממשיך דרכו הרהגה"צ המקובל רבי בניהו שמואלי שליט"א.

באותה עת הגיע אוניה מלאה עם פצצות וטילים נוראים בכמיות אדירות ומפחידות ויושבי ארץ ישראל נצלו מסכנה נוראה!!!

ובנסי נסים תפסו את האוניה ונצלו כל יושבי ארץ ישראל, ונס ההצלה הזה קרה בזכות הצדיק הקדוש רבי מרדכי שרעבי זיע"א, שלמדנו את דבריו הקדושים שלמוד הזוהר הקדוש ביום חול כמו 75 שנה חיים של אדם, ואז גם פרסמנו את דברי הבן איש חי והפסא מלך זיע"א בעניין לימוד הזוהר הקדוש, ובפרט בשבת קודש, ששעה שווה כמו אלף שנה, ובשמחה מכפיל באלף ושווה למליון שנה שעות לימוד תורת הנגלה (פ"ט).

לא כתוב שבת, אלא את השבת, לרבות אותה רוח ששורה על הכל, וצריך לשמר אותה הואיל ועומדת עם האדם. ועל זה כתוב, (ישעיה נב) כל שמר שבת מחללו.

בסוד הזה יש סוד אחר. הרוח הזו נהנית ביום הזה מהנאתם של ישראל ומהענש שלהם, ומשום כך צריך לתת לה ענג במאכל ובמשתה שלש פעמים בשלש סעודות של שלש דרגות האמונה, כמו שבארורה, וזו נוטלת שמחה וענג באותן סעודות של ישראל. אשרי חלקו מי שמהנה אותה ומענג אותה ביום הזה.

הרוח הזו נהנית כל ששת הימים מהרוח העליונה של עתיק כל העתיקים, וכיון שיוצרת ביום השבת ורוחצת בגן עדן בלילה, מתענגת מענג הגוף בסעודות של האמונה, ומתעשרת (ומתענגת) הרוח הזו ממעלה וממטה, ונרנית בכל הצדדים בעטרה (בענג) שלמעלה ומטה.

והואיל ועומד עם האדם, צריך לו לשמר אותו, ועל זה כתוב ושמר בני ישראל את השבת. את השבת - שבת זו היא נקדה תחתונה. את השבת - זוהי אותה רוח, התפשטותה של אותה נקדה. אותה ההתפשטות, כשנוספות קדשות וברכות מלמעלה על אותה נקדה, הכל גאור, ונעשית רוח מאירה בכל הצדדים, מתחלק למעלה ומאיר, ונחלק למטה ומאיר. וזהו שכתוב ביני ובין בני ישראל, חלק ירשה יש לנו כאחד.

החלק שלמעלה מתעשר ביום הזה מהענג העליון הקדוש, ונהנה מהזיו העליון של עתיק כל העתיקים. החלק התחתון מתעשר ביום הזה מהענג

כלא, ואצטריך לנטרא ליה, הואיל וקיימא עמיה דבר נש, ועל דא כתיב, (ישעיה נב) כל שומר שבת מחללו.

בהאי רזא אית רזא אחרא. האי רוחא, אתהני בהאי יומא, מהנאותן דישראל, ומענוגא דלהון, ובגין דא, בעי למיהב ליה ענוגא, במיכלא ובמשתיא, תלת זמנין, בתלת סעודתיו, תלת דרגי מהימנותא, כמה דאוקמוה. והאי נטיל חדרה וענוגא, באינון סעודתי דישראל. זכאה חולקיה, מאן דאנהני ליה, ומענג ליה, בהאי יומא.

האי רוחא, אתהני כל שיתא יומין, מרוחא עלאה דעתיקא דכל עתיקין. וביומא דשבתא, כיון דנחית, ואתסחי בגנתא דעדן בליליא, אתענג מענוגא דגופא, בסעודתי דמהימנותא, ואתעטר (ג"א ומהענג) האי רוחא מעילא ותתא, ואתרוי בכל סטרין, בעטרא (כ"א בענוגא) דלעילא ותתא.

והואיל וקיימא עמיה דבר נש, אצטריך ליה לנטרא ליה. ועל דא כתיב ושמר בני ישראל את השבת. שבת, דא הוא היהא נקודה תתאה. את השבת, דא הוא האי רוחא, אתפשטותא דהיהא נקודה. ההוא אתפשטותא, כד אתוסף קדושן וברפאן מלעילא, על היהא נקודה, אתנהיר כלא, ואתעביד רוחא נהירא בכל סטרין, אתפלג לעילא ונהיר. ואתפלג לתתא ונהיר. ודא הוא דכתיב ביני ובין בני ישראל חולק אחסנא אית לן פחדא.

חולקא דלעילא, אתעטר בהאי יומא, מענוגא עלאה קדישא, ואתהני מזיוא עלאה דעתיקא דכל עתיקין. חולקא תתאה, אתעטר בהאי יומא, מענוגא דלתתא, דאתהני בהני

שלמטה שנהנה בסעודות הללו, ועל כן צריך לענגו במאכל ובמשחה, בלבושי יקר, ובחידוה דכלא, ובשמחת הכל.

ובשמחתו עטר החלק הזה למטה ונשמר כמו שצריך, עולה למעלה, ומתחבר באותו חלק אחר. והנקה זהו נוטלת הכל ממעלה ומטה, ונכללת מכל הצדדים. ומשום שמתעטר בשבת ממעלה ומטה, כל שאר הימים נותנים פה לכל, ונותנים לה שלטון ממעלה ומטה. ובסודות ספרו של שלמה המלך נמצא הסוד הזה, ובאר אותו המנורה הקדושה. אשרי חלקם של ישראל.

בתוב וינפש, ופרשוה - וי נפש שאבדה, ויפה הוא. אבל אם כך, וי לגוף זה צריך לומר, שממנו אבדה נפש! אבל סוד הדבר - באדם יש נפש שנוטלת ומושכת אליו את הרוח זהו מערב שבת, ואותה הרוח שרוייה בתוך אותה הנפש ודרה בה כל יום השבת, ואז אותה נפש יתרה היא ברבוי ותועלת יותר ממה שהיתה.

ועל זה שנינו, כל נפשות ישראל מתעטרות ביום השבת, והעטרה שלהם, ששורה הרוח זהו בתוכם. כיון שיוצאת שבת ואותה רוח עולה למעלה, אזי וי לנפש שאבדה מה שאבדה. אבדה אותה עטרה עליונה ואותו פת קדוש שהיה בה. וזהו וינפש, וי נפש, שאבדה מה שאבדה.

עונת החכמים שיודעים הסודות העליונים, מליל שבת לליל שבת, ופרשוה. אבל סוד זה שאלתי את המנורה הקדושה, שהרי ראינו שהתחבר התחתון הזה לוקם מה שלוקם ביום, ובכלילה נתון מזון לכל צבאו, כמו שבארוה, שבתוב (משלי לא) ותקם בעוד לילה ותתן

סעודתי. ועל דא, בעי לענגא ליה, במיכלא ובמשחא בלבושי יקר, ובחידוה דכלא.

וכד מתעטרא האי חולקא לתתא, ואתנטיר כמה דאצטריך, סלקא לעילא, ואתחפרא בההוא חולקא אחרא. והאי נקודה נטיל פלא מעילא ותתא, ואתכלילא מפל סטריין. ובגין דמתעטרא בשבת, מעילא ומתתא, פל שאר יומין יהיב חילא לכלא, ואתייהיב ליה שולטנו מעילא ומתתא. וברזין דספרא דשלמה מלפא, אשתכח רזא דא, ואוקמוה בוצינא קדישא, זפאה חולקיהון דישראל.

בתוב וינפש, ואוקמוה ווי נפש דאבדת וישפיר איהו. אבל אי הכי ווי גופא אצטריך למימר, דמניה אבדת נפש. אבל רזא דמלה, בבר נש אית נפש, דנטלא ומשיך לגביה להאי רוחא מערב שבת. וההוא רוחא שריא בגווה דההיא נפש, ודיירא בה פל יומא דשבתא. וכדין, ההוא נפש, יתירה ברבויא ותועלתא יתיר ממה דהיה.

ועל דא תנינן, פל נפשאן דישראל מתעטרין ביומא דשבתא, ועטרא דלהון, דשריא האי רוחא בגווייהו. כיון דנפק שבתא, וההוא רוחא סלקא לעילא, כדין ווי לנפש, דאבדת מה דאבדת. אבדת ההוא עטרא עלאה, וההוא חילא קדישא דהיה בה, ודא הוא וינפש, ווי נפש, דאבדת מה דאבדת.

עונתן דחכמין, דינדי רזין עלאין, מלילא דשבתא ליליא דשבתא, ואוקמוה. אבל מלה דא שאילנא לכוצינא קדישא, דהא חזינן דהאי כתרא תתאה, נקטא מה דנקטא ביממא, ובכלילא יהיב מזונא לכל חיליה, כמה דאוקמוה, דכתיב, (משלי לא) ותקם בעוד

טָרַף לְבֵיתָהּ וְחָק לְנַעֲרוֹתֶיהָ.
לוֹקַחַת בַּיּוֹם וְנוֹתֵנָה בְּלִילָה.
וְעַכְשָׁו אָמַר מֶרֶ, שֶׁהַזּוּג נִמְצָא
בְּלִילָה הַזֶּה?

אָמַר, וְדָאֵי שֶׁהַזּוּג נִמְצָא בְּלִילָה
הַזֶּה, מָה הַטַּעַם? מִשּׁוּם שֶׁבְּלִילָה
הַזֶּה מְפָרִישָׁה גְּשֵׁמוֹת לְכָל אוֹתָם
הַחֲכָמִים שְׂיֹדְעִים אֶת סוּדוֹת
הַחֲכָמָה, וְהַחֲבוּר וְהַזּוּג לֹא
נִמְצָא בַּיּוֹם אַחֵר כָּכָל הַשְּׂמֵחָה
בְּלֵי עֲרֻבֵיבָה (אֵלֶּא בִּשְׁבִיל הוּא) אַחֲרַת
כְּמוֹ זֶה. מִשּׁוּם שֶׁאוֹתָן גְּשֵׁמוֹת
שְׂמֵחָתֵלֶקֶת, מְחַלֶּקֶת אוֹתָן
לְחֲכָמִים, לְצַדִּיקִים וְלַחֲסִידִים
כְּרֵאוּי. (ועוד, בכל) וּבְכָל לִילָה וְלִילָה
נִמְצָא זּוּג וְדָאֵי. מִתִּי? בְּחֻצוֹת
הַלִּילָה. וְהָרִי בְּאַרְנוֹ. אָבֵל לֹא בְּכָל
הַצִּדִּידִים כְּמוֹ בְּזוּג הַזֶּה.

וּמִשּׁוּם כֵּן, הַחֲכָמִים שְׂיֹדְעִים
הַסּוּדוֹת, צְרִיכִים לְסַדֵּר תְּשֻׁמֵּשׁ
בְּלִילָה הַזֶּה. מָה הַטַּעַם? מִשּׁוּם
שֶׁכָּל יְמוֹת הַשַּׁבָּת יֵשׁ לָהֶם רוּחַ
אַחֲרַת שְׁשׁוּרָה עַל הָעוֹלָם,
וּבְלִילָה הַזֶּה יֵשׁ לָהֶם רוּחַ אַחֲרַת
קְדוּשָׁה עֲלִיוֹנָה שְׂיֹדְרַת לְבָנִים
קְדוּשִׁים, וְאוֹתָהּ רוּחַ נוֹשֶׁבֶת
מַעֲתִיק (הַקְדוּשָׁה) כָּל הַעֲתִיקִים,
וְיֹדְרַת לְתוֹף הַנִּקְדָּה הַתְּחַתּוֹנָה
לְתַת לָהּ מְנוּחָה לְכָל. וְזֶה מִתְחַלֵּק
לְכָל הַצִּדִּידִים, לְמַעַלָּה וּלְמַטָּה,
כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר בִּינֵי וּבִין בְּנֵי יִשְׂרָאֵל.
וּבְשֵׁאוֹרָהם חֲכָמִים יוֹשְׁבִים
בְּאוֹתָהּ רוּחַ קְדוּשָׁה, הָרוּחַ
הַעֲלִיוֹנָה, צְרִיכִים לְשַׁמֵּשׂ אֶת
מִטְתָּם, שֶׁהָרוּחַ הַזֶּה מְמַשִּׁיכָה
אַחֲרֶיהָ לְמַטָּה אֶת כָּל אוֹתָן
גְּשֵׁמוֹת קְדוּשׁוֹת, וְיֹדְרִים
קְדוּשִׁים עֲלִיוֹנִים בְּרוּחַ הַזֶּה
גְּשֵׁמוֹת קְדוּשׁוֹת לְבָנֵיהֶם כְּרֵאוּי.
בֵּינָן שֶׁהָרוּחַ הַזֶּה שׁוּרָה עַל הָעוֹלָם,
כָּל הַרְחוּתוֹת הַרְעוּת וְכָל
הַמְקַטְרְגִים הָרַעִים הַסּוֹתְלָקוּ מִן
הָעוֹלָם, וְלֹא צְרִיכִים לְהַתְּפַלֵּל עַל
שְׂמִירָה, מִשּׁוּם שֶׁיִּשְׂרָאֵל שְׂמֹדִים

לִילָה וְתַתֵּן טָרַף לְבֵיתָהּ וְחָק לְנַעֲרוֹתֶיהָ. נִקְטָא
בִּימְמָא, וְיִהְיֶא בְּלִילָא. וְהִשְׁתָּא אָמַר מֶר
דְּזוּוּגָא אֲשֶׁתְּכַח בְּהַאי לִילָא.

אָמַר, וְדָאֵי זּוּוּגָא אֲשֶׁתְּכַח בְּלִילָא דָא. מָאֵי
טַעְמָא. בְּגִין דְּהַאי לִילָא, אֲפָרִישַׁת
נְשָׁמְתִין לְכָל אֵינוֹן (דְּר"ה ע"א) חֲפִימִין, דִּידְעִין
רְזִין דְּחֲכָמְתָא. וְחַבּוּרָא, וְזוּוּגָא, לָא אֲשֶׁתְּכַח
בִּיוֹמָא אַחֲרָא כְּכָל חֲדוּהָ, בְּלֹא עֲרַבּוּבָא (כ"א
אֵלֶּא כְּזִין דָּא) אַחֲרָא, כְּגוֹן דָּא. בְּגִין דְּאֵינוֹן נְשָׁמְתִין
דְּפָלִיגַת, פְּלִיגַת לוֹן בְּחֲפִימִין, בְּצַדִּיקִים,
בְּחֲסִידֵי כְּדָקָא יְאוּת. (כ"א וְתוּ בְּכָל) וּבְכָל לִילָא
וְלִילָא, זּוּוּגָא אֲשֶׁתְּכַח וְדָאֵי. אֵימְתִי בְּפִלְגוֹת
לִילָא. וְהָא אוֹקִימְנָא. אָבֵל לָא בְּכָל סְטָרִין
כְּהַאי זּוּוּגָא.

וּבְגִין דָּא, חֲפִימִין דִּידְעִין רְזִין, בְּעֵינֵין לְסַדֵּרָא
שְׂמֹשָׁא דְּלֵהוֹן, בְּהַאי לִילָא. מָאֵי
טַעְמָא. בְּגִין דְּכָל יוֹמֵי דְשַׁבְּתָא, אֵית לוֹן רוּחָא
אַחֲרָא דְשָׂרָא עַל עֲלָמָא, וּבְהַאי לִילָא אֵית
לוֹן רוּחָא אַחֲרָא קְדִישָׁא עֲלָאָה, דְּנַחֲתָא לְבָנֵי
קְדִישִׁין, וְהַהוּא רוּחָא נָשִׁיב מַעֲתִיקָא (נ"א קְדִישָׁא)
דְּכָל עֲתִיקִין, וְנַחֲתָא לְגוּ נְקוּדָה תְּתָאָה, לְמִיּהֵב
כְּהַ נִיחָא לְכָלָא, וְדָא אַתְּפִלִּיג לְכָל סְטָרִין,
לְעִילָא וְתַתָּא, כְּמָה דָּאֵת אָמַר בִּינֵי וּבִין בְּנֵי
יִשְׂרָאֵל.

וְכַד אֵינוֹן חֲפִימִין, יְתַבִּין בְּהַהוּא רוּחָא
קְדִישָׁא, רוּחָא עֲלָאָה, בְּעָאן לְשַׁמֵּשָׁא
עֲרֻסִייהוּ, דְּהַאי רוּחָא אֲמִשִּׁיף אַבְתְּרִיהָ לְתַתָּא,
כָּל אֵינוֹן נְשָׁמְתִין קְדִישִׁין, וְיִרְתִּין קְדִישִׁי
עֲלִיוֹנִין, בְּהַאי רוּחָא, נְשָׁמְתִין קְדִישִׁין
לְבָנֵיהוֹן כְּדָקָא יְאוּת.

בֵּינָן דְּהַאי רוּחָא שָׂרָא עַל עֲלָמָא, כָּל רוּחִין
בִּישִׁין, וְכָל מְקַטְרְגִין בִּישִׁין, אֲסִתְּלָקוּ
מִעֲלָמָא וְלֹא בְּעֵינָן לְצַלָּאָה עַל נְטוּרָא, בְּגִין

דִּישָׁרְאֵל אֵינוֹן נְטִירִין בְּהוּא רִוְחָא, וְסַפְתָּ שְׁלוֹם פְּרִיסַת גְּדַפְהָא עֲלֵיהּוּ, וְאֵינוֹן נְטִירִין מְבֻלָּא.

וְאִי תִימָא, הָא תְּנִינָן, דְּלָא יְפוּק בַר נָשׁ יְחִידָאִי, לָא בְּלִילְיָא רְבִיעָאָה דְּשַׁבְּתָא, וְלָא בְּלִילְיָא דְּשַׁבְּתָא, וּבְעֵי בַר נָשׁ לְאַסְתְּמָרָא. וְהָא אֲמָרֵן, דְּבְלִילְיָא דְּשַׁבְּתָא נְטִירִין בְּנֵי נָשָׂא מְכַל מְקַטְרְגִין דְּעֵלְמָא, וְלָא בְּעֵינָן לְצִלְאָה עַל נְטוּרָא.

הָא חֲזִי, הֵכִי הוּא וְדָאִי, לִילְיָא רְבִיעָאָה דְּשַׁבְּתָא, בְּעֵינָן לְאַסְתְּמָרָא מְנִיְהוּ, מְאִי טַעְמָא. בְּגִין דְּכְתִיב, (בְּרַאשִׁית א) יְהִי מְאֹרֶת, מְאֹרֶת כְּתִיב חֶסֶד, וְהָא אוּקְמוּהָ, דְּבְגִין דְּהִיא חֶסֶדְהָ, כְּמָה חֲבִילֵי טְהִירִין אֲתַפְּלִילָן בְּהֵאִי מְאֹרֶת. לְוִוְטִין וּמְאֹרֶת אֵינוֹן בְּגִרְיעוּתָא דְּסִיְהָרָא, וְכִלְהוּ שְׁלִיטִין בְּהוּא לִילְיָא.

בְּרִיָּא דְּשַׁבְּתָא, פִּינּוֹן דְּכִלְהוּ מִתְּבַדְּרִין לְאַעְלָא בְּנוּקְבָא דְּעַפְרָא, דְּלָא יִכְלִין לְשַׁלְטָאָה, בְּעֵי בַר נָשׁ יְחִידָאִי, לְאַסְתְּמָרָא. וְתוּ, אָף עַל גַּב דְּלָא יִכְלִין לְשַׁלְטָאָה, אֲתַחֲזִינּוּן לְזַמְנִין, וּבַר נָשׁ יְחִידָאִי בְּעֵי לְאַסְתְּמָרָא.

מִלְּקָה דָּא הֵכִי תְּנִינָן, וְאִי הֵכִי גְרִיעוּתָא דְּנְטוּרָא אִיהוּ. אֲכַל בְּשַׁבְּתָא נְטִירוֹ אֲשַׁתְּכַח לְעַמָּא קְדִישָׁא, וְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא כַד עָאל שַׁבְּתָא, מְעַטְר לְכָל חַד וְחַד מִיִּשְׂרָאֵל, וּבְעֵי דִּינְטְרוֹן לִיהַ לְהֵאִי עַטְרָא קְדִישָׁא, דְּאֲתַעְטְרוּ בֵיהּ, וְאָף עַל גַּב דְּאֵינוֹן לָא אֲשַׁתְּכַחוּ בִּישׁוּבָא, לְזַמְנִין לְבַר נָשׁ יְחִידָאִי אֲתַחֲזוּן, וְאֲתַרַע מְזִלְיָה. וְאַצְטְרִיךְ לִיהַ לְבַר נָשׁ, לְאַתַּעְטְרָא בְּעַטְרָא קְדִישָׁא, וְלִנְטְרָא לִיהַ.

סוּף סוּף, נְטִירוֹ אֲשַׁתְּכַח בְּהוּא לִילְיָא לְעַמָּא קְדִישָׁא, הוּאִיל וְסַפְתָּ שְׁלוֹם פְּרִיסָא עַל עַמָּא, דְּהָא תְּנִינָן, בְּכָל אֲתַר דְּסַפְתָּ שְׁלוֹם

בְּאוּתָהּ רִוְחָא, וְסַפְתָּ שְׁלוֹם פּוּרְסַת כְּנַפְיָהּ עֲלֵיהֶם, וְהֵם שְׁמוּרִים מִהַכֵּל.

וְאִם תֹּאמְרוּ, הֲרֵי שְׁנִינּוּ שְׁלָא יֵצֵא אָדָם יְחִידִי, לָא בְּלִיל רְבִיעֵי שַׁל שַׁבְּתָא וְלָא בְּלִיל שַׁבְּתָא, וְצִרְיָךְ אָדָם לְהַשְׁמֵר. וְהֲרֵי אֲמָרְנוּ, שְׁבִלִיל הַשַּׁבְּתָא שְׁמוּרִים אֲנָשִׁים מְכַל הַמְּקַטְרְגִים שַׁל הַעוֹלָם וְלָא צְרִיכִים לְהַתְּפַלֵּל עַל שְׁמִירָה? בְּאִי וְרָאָה, כִּף זֶה וְדָאִי, לִיל רְבִיעֵי שַׁל שַׁבְּתָא צְרִיכִים לְהַשְׁמֵר מֵהֶם. מָה הַטַּעַם? מִשּׁוֹם שְׁכַתוּב (בְּרַאשִׁית א) יְהִי מְאֹרֶת. מְאֹרֶת כְּתוּב חֶסֶד, וְהֲרֵי פְּרִשׁוּהָ, שְׁבִגְלָל שְׁהִיא חֶסֶדְהָ, כְּמָה קְבוּצוֹת שַׁל רִוְחוֹת נְכַלְלוּ בְּמְאֹרֶת הַזֶּה. קְלָלוֹת וּמְאֹרֶת הֵן בְּפִגְמַת הַלְּבָבָה, וְכִלְמֵ שׁוֹלְטִים בְּאוּתוֹ הַלְּלָהּ.

בְּרִיךְ הַשַּׁבְּתָא, פִּינּוֹן שְׁכַלְמֵ מִתְּפָזְרִים לְהַכְּנֵס לְנֻקְבַּ שַׁל הַעַפְרָא, שְׁלָא יְכוּלִים לְשַׁלְט, צְרִיךְ אָדָם יְחִידִי לְהַשְׁמֵר. וְעוֹד, אָף עַל גַּב שְׁלָא יְכוּלִים לְשַׁלְט, נְרָאִים לְפַעְמִים, וּבִן אָדָם יְחִידִי צְרִיךְ לְהַשְׁמֵר.

דְּבַר זֶה כִּף שְׁנִינּוּ, וְאִם כִּף, זֶה חֶסְרוֹן שַׁל הַשְׁמִירָה. אֲכַל בְּשַׁבְּתָא הַשְׁמִירָה מְצוּיָה לְעַם הַקְּדוּשָׁא, וְכַשְׁנֻכְנֻסַת שַׁבְּתָא, הַקְּדוּשָׁא בְּרוּךְ הוּא מְעַטְר כָּל אֶחָד וְאֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל, וְרוּצָה שִׁישְׁמְרוּ אֶת הַעַטְרָה הַקְּדוּשָׁה הַזֶּה שֶׁהַתַּעְטְרוּ בֵּיהּ. וְאָף עַל גַּב שְׁהֵם אֵינִים נִמְצְאִים בִּישׁוּב, לְפַעְמִים הֵם נְרָאִים לְאָדָם יְחִידִי וּמוֹרַע מְזוּלוֹ. וְצִרְיָךְ לְאָדָם לְהַתַּעְטֵר בְּעַטְרָה קְדוּשָׁה וְלִשְׁמֵר אוּתָהּ.

סוּף סוּף, שְׁמִירָה נִמְצְאָת בְּאוּתוֹ לִלְהַ לְעַם הַקְּדוּשָׁא, הוּאִיל וְסַפְתָּ שְׁלוֹם פְּרוּסָה עַל הָעַם, שְׁהֲרִי שְׁנִינּוּ, בְּכָל מְקוֹם שְׁנִמְצְאָת סַפְתָּ שְׁלוֹם, הַצַּד הָאֲחֵר לָא נִמְצָא שֵׁם, וְלָכֵן שְׁמִירָה הִיא וְשְׁמִירָה מְצוּיָה.

יום השבת שמחה היא לכל, והכל נשמר למעלה ולמטה. והאור (התורה) התחנן מאיר עלות למעלה ביפי של שבעים העטרות שהן התלקים היתרים, והזקן של כל הזקנים מתעורר.

אז כשעולה האור, העם הקדוש מקדימים לבית הכנסת בלבוש כבוד בשמחה, מתעטרים בעטרה קדושה שלמעלה באותה רוח שעומדת עליהם למטה, משבחים בשירות ותשבחות, והתשבחות עלות למעלה, וכל העליונים והתחננים בשמחה, וכלם מתעטרים כאחד. פותחים העליונים ואומרים: אשריכם העם הקדוש בארץ, שרבוכם התעטר עליכם, וכל החילות הקדושים מתעטרים בשבילכם. היום הזה הוא יום הנשמות, ולא יום הגוף, משום ששלטון צרור הנשמות הוא, וכל העליונים והתחננים עומדים בזווג אחד, בעטרה של רוח יתרה עלינה קדושה.

הפסות השבת של העם הקדוש, שלש תפלות נמצאות ביום הזה כנגד שלש שבתות, ופרשויה, והכל אחד. כיון שזכנסו העם הקדוש לבית הכנסת, אסור להשתדל אפלו בצרף בית הכנסת, אלא בדברי תשבחות ותפלה ותורה וכראוי להם.

ומי שמשתדל בדברים אחרים ובדברי העולם, זהו אדם שמחלל שבת, ואין לו חלק בעם ישראל. שני מלאכים ממנים על זה ביום השבת, והם שמים ידיהם על ראשו ואומרים: אוי לפלוני שאין לו חלק בקדוש-ברוך-הוא. ועל זה צריך להשתדל בתפלה ובשירים ובתשבחות של אדונם, ולהשתדל בתורה.

ולאשתדל באורייתא.

אשתכח, סטרא אחרא לא אשתכח תמן. ועל דא נטורא איהו ונטורא שכיח.

יומא דשבתא, חדוה איהו לכללא, וכלא אתנטור לעילא ותתא. ונהורא (ניא ונקודה) תתאה נהרא לסלקא לעילא, בשפירו דעטרין שבועין חולקין יתיר, וסבא דכל סבין אתער.

כדון פד סליק נהורא, עמא קדישא מקדמי לבי כנישתא בלבוש יקר בחדוה, מתעטרין בעטרא קדישא דלעילא, בההוא רוחא דקיימא עלייהו לתתא, משבחן בשירין ותושבחן, וסלקין תשבחן לעילא, ועלאין ותתאין פלהו בחדוה, ומתעטרין פלהו כחדא. פתחי עלאי ואמרי, זכאין אתון עמא קדישא בארעא, דמאריכון אתעטר עליכון, וכל חילין קדישין, מתעטרין בגיניכון.

האי יומא, יומא דנשמתין איהו, ולא יומא דגופא, בגין דשלטנו דצורא דנשמתין איהו, ומיימן עלאין ותתאין פלהו בזווגא (ד) ר"ה ע"ב) חדא, בעטרא דרוחא יתירא עלאה קדישא.

צלותא דשבתא, דעמא קדישא, תלת צלותין אשתכחו בהאי יומא, לקבל תלת שבתין, ואוקמוה, וכלהו חד. כיון דעאלו עמא קדישא לבי כנישתא, אסיר לאשתדל אפילו בצורף בי כנישתא, אלא במלי תשבחן וצלותא, ואורייתא, וכדקא חזי לון.

ומאן דאשתדל במלין אחרנין, ובמלין דעלמא, דא איהו בר נש דקא מחלל שבתא, לית ליה חולקא בעמא דישראל. תרין מלאכין ממנן על דא, ביומא דשבתא, ואינון שווי ידיהון על רישיה, ואמרי, ווי לפלניא, דלית ליה חולקא בקודשא בריך הוא. ועל דא, בעי לאשתדל בצלותא ובשירין ובתושבחן דמאריהון, ולאשתדל באורייתא.

היום הנה הוא יום הנשמות
שמתעטר אותן צרור הנשמות
(בתשבות של אדום). משום כך
משבחים בתשבות תשבת
הנשמה, והיננו נשמת כל חי תברך
את שמך ה' אלהינו ורוח כל בשר
וכו'. ואין התשבת אלא בצד
של נשמה ורוח, והיום הנה עומד
ברוח ונשמה, ולא של גוף.

התשבת של דרגה אחרת
עליונה, סוד היום, שמש קדושה
שהיא אור היום, הינו יוצר אור.
סוד האור המאיר, שממנו נזונים
ומאירים כל אותן הצבאות,
המרכבות, והכוכבים והמזלות,
וכל אותם ששולטים על העולם.
התשבתו של העולם הבא ביום
הנה, הינו אל אדון. והתשבת
הזו היא בסוד עשרים ושנים
אותיות עליונות קדושות
שמתעטרות באבות ובמרכבה
העליונה הקדושה.

האותיות הקטנות הן עשרים
ושנים אותיות, שהן העולם
המתחזק, שהן אל ברוך גדול דעה
וכו', ואין בין תבה לתבה רוח
אחר, אלא אות רשומה בכל תבה
ותבה. ובעולם העליון יש רוח,
והצדדים הקדושים בין אות
לאות. וזוהי תשבת על
תשבת, שהאותיות העליונות
של היום השביעי משבחות
ואומרות למלך העליון יוצר
בראשית.

בשהתשבת הזו עולה למעלה,
ששים מרכבות עליונות שאמרנו,
מזמנות ולוקחות את התשבת
הזו מהעם הקדוש, ומעלים אותה
להתעטר בה בכמה מרכבות
עליונות שממנות. וכל אותם
הצדדים שבגן עדן, כלם
מתעטרים בתשבת הזאת, וכל

האי יומא, איהו יומא דנשמתין, דאתעטרא
ההוא צרורא דנשמתין. (בתשבתו דמאריהון)
בגין כך משבחי בתושבתון תשבתא
דנשמתא, והיינו נשמת כל חי תברך את שמך
י' אלהינו ורוח כל בשר וכו'. ולית
תושבתא אלא בסטרא דנשמתא ורוחא,
והאי יומא, קיימא ברוחא ונשמתא, ולא
דגופא.

תושבתא דדרגא אחרא עלאה, רזא דיומא,
שמשא קדישא דאיהו נהורא
דיממא, היינו יוצר אור. רזא דנהורא דנהיר,
דמניה אתזנן ונהרין כל אינון חילין, רתיכין,
וככביא ומזלי, וכל אינון דשלטין על עלמא.
תושבתא דעלמא דאתי ביומא דא, היינו אל
אדון. ותושבתא דא, איהו ברזא
דעשרין ותריין אתוון עלאין קדישין,
דמתעטרן באבהן וברתיכא עלאה קדישא.
אתוון זעירין, אינון עשרין ותריין אתוון,
דאינון בעלמא תתאה, דאינון אל
ברוך גדול דעה וכו', ולא אית בין תיבה
לתיבה, ורוחא אחרא, אלא את רשימא בכל
תיבה ותיבה. ובעלמא עלאה, אית ורוחא,
וסטריין קדישין, בין את לאת. ודא איהו,
תושבתא על תושבתא, דאתוון עלאין
דיומא שביעאה, קא משבח ואמר למלכא
עלאה יוצר בראשית.

כד תושבתא דא סלקא לעלא, שתיין רתיכין
עלאין דקאמרן, מזמנין ונטלי להאי
תושבתא מעמא קדישא, וסלקי לה
לאתעטרא בה, בכמה רתיכין עלאין, די
ממנין, וכל אינון צדיקיא דבגנתא דעדן,
כלהו מתעטרן בתושבתא דא, וכל אינון
רתיכין, וכל אינון נשמתין דצדיקיא, כלהו סלקין בתושבתא דא, עד

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופאר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראוי. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מוזרה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי פסיה לא ימוש מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. ובפרפת משה רבינו מהימנא בתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועי' קב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (ועי' פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וַיִּתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וַיְמַלִּיךְ מַלְכוּתָהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעַלְמֵי עַלְמֵינָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה
וַיִּתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבַּחְתָּא וְנַחְמְתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי בְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרִי שְׁמֵיָא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמֵיָא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וַיִּשׁוּעָה וְנַחֲמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִיץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמֵיָא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלָיו. וַיְחוּם וַיְחַמּוּל עָלָיו. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירֵהוּ בְּצַל כְּנָפָיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיכְלוֹ. וּלְקַץ הַיָּמִין יַעֲמִידֵהוּ. וּמִנְחַל עֲדָנָיו יִשְׁקֵהוּ. וַיִּצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִׂים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וַיְלֻוּהּ אֱלֹוֵי
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עַמּוּ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מִכְּרָה: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַכֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תֵּנוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וַיְהַלְלוּהָ בְּשַׁעֲרֵים
מְעֻשִׂיָּהּ: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמֵיָא וְאַרְעָא. הַמְלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וַיְחַמּוּל עָלֶיהָ. וַיְלֻוּהּ אֱלֹוֵי
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי יעשה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בן פלוני) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשון עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלונית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשון עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

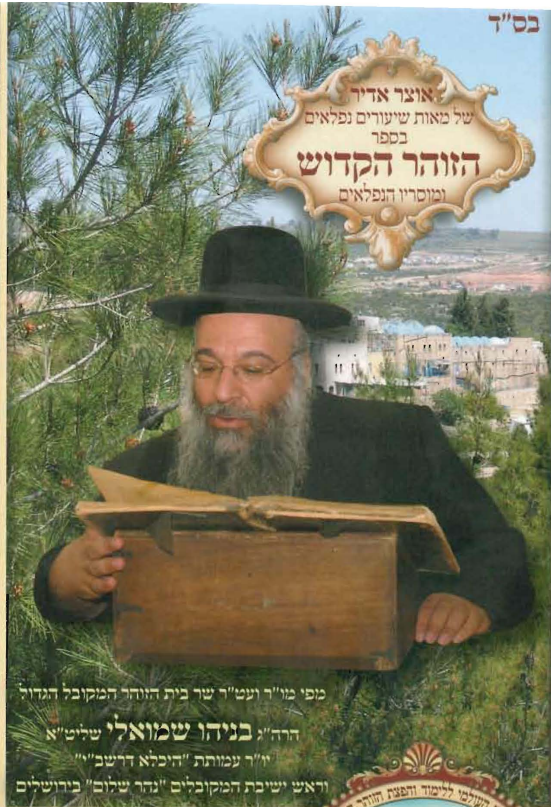
בעזה"י

כס"ד

היכלא דרשב"י

אוצר אדיר
של מאות שיעורים נפלאים
בספר
הזוהר הקדוש
ומוסריו המאלפים
שווה לכל נפש

M.P.3

מפי מו"ר ועט"ר שר בית הזוהר המקובל הגדול
הרה"ג בניהו שמואל'י שליט"א
זו"ר עמותת "היכלא דרשב"י"
וראש ישיבת המקובלים "גדר שלום" בירושלים

היכלא דרשב"י

הרשב"י זי"ע יושב אהנו בלומדינו תורתו
אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו
עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר פמלך
בעטרותיו בראש, וישב בגוון, עכל"ק
(הצה"ק רבי אברהם אזולאי, הצה"ק רבי אברהם גלאנטי זי"ע, א, "אור החמה" קכ"ג ע"ב)